

РЕШЕНИЕ

№ 42306

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11693** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. От АПК, във вр. чл. 46 от ЗЧРБ, във вр. чл. 42, ал.1, т.2 и ал.2, вр. чл. 10, ал.1, т.1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на О. К., гражданин на У., [дата на раждане] с Л., настанен в СДВНЧ-Любимец, чрез адв. В. Р. срещу Заповед № 3-2357/20.08.2025г. на и.ф. председателя на ДА"НС", с която е наложена ПАМ - "експулсиране" и е отнето правото на пребиваване на чужденеца в Република България, както и е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС за срок от 5 години.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушения на процесуалния закон, немотивираност, незаконосъобразност и несъразмерност и непропорционалност на мярката. Прави се искане за отмяна на оспорената заповед. Претендират се съдебно-деловодни разноски по списък. В съдебно заседание жалбата се поддържа от жалбоподателя. Депозирано е писмено становище от процесуалния представител на жалбоподателя.

Ответникът -ИФ Председател на ДАНС, чрез процесуалния си представител- държавен служител с юридическо образование П., в съдебно заседание оспорва жалбата. Иска се от съда да отхвърли оспорването като неоснователно. В писмени бележки от 12.12.2025г. излага подробни аргументи за неоснователността на оспорването.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от активно-легитимирана страна, срещу подлежащ

на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

От представените и събрани по делото доказателства, и въз основа на приложимия закон, съдът прави извод, че Заповед № 3-2357/20.08.2025г.изд. от и.ф. председател на Държавна агенция „Национална сигурност” /ДАНС/, е издадена от компетентен орган, по см. чл. 44 от ЗЧРБ, като и.ф. е избран, съгласно Решение на МС №338/28.05.2025г., поради което и не се констатира незаконосъобразност на оспорения акт на това основание.

Оспорената заповед е издадена на основание констатирани обстоятелства по смисъла на чл. 42, ал.1, т.2 и ал.2, вр. чл. 10, ал.1, т.1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ и чл.24, пар. 1, б. „а”, във вр. пар. 2, б. „б” от Регламент /ЕС/ 2018/1861 на Европейския Парламент и Съвета от 28.11.2018г. за създаването, използването и функционирането на Ш. информационна система в областта на граничните проверки, за изм.на конвенцията и прилагане на споразумението от Шенген и за изм. и отм. На Регламент /ЕО/ № 1987/2006г.

Нормата на чл. 42, ал.1, т.2 от ЗЧРБ, установява самостоятелно материално- правно основание за налагане на ПАМ, когато са налице данни, че чужденецът действа против националната сигурност или може да я застраши. С оглед характера на производството, в самия акт е достатъчно посочването на правното основание за издаването му, като фактическите основания в процесния случай са изложени в отделен документ, който съдържа факти и обстоятелства, представляващи държавна тайна. Такъв класифициран документ, в случая представлява изготвеният по реда на ЗЗКИ- Доклад с рег. № RB303111-001-09/ВН-6-7670/12.08.2025г. Приложена е и извадка рег. №RB303111-001-09/ВН-6-5145/23.05.2025г.-съдържаща информация за дейността на жалбоподателя, изготвена в съответствие с чл.33 от ЗЗКИ. Представените доказателства, съдържащи ясно посочване на факти и обстоятелства, конкретизирани по период, вид дейност- действия/бездействия на жалбоподателя, безспорно попадат във фактическия състав на чл. 10, ал.1, т. 1, предложение последно, а именно- наличието на данни за действия против националната сигурност. Посочването в оспорената заповед на нормата на чл. 10, ал.2 от ЗЧРБ, в процесния случай, не е основание на заповедта, а по същество представлява извършване на преценка относно наличието или не на хуманитарно изключение, каквото е предвидено в нормата, за налагането на ПАМ. Проверката по чл.10, ал.2 от ЗЧРБ, е в съответствие с изискването на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, поради което и съдът намира, въз основа на представените доказателства по делото, че оспореният акт съдържа мотиви, които са в съответствие със събраните по делото факти, изложени в извадки от съответните доклади и секретни документи.

Нормата на чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ допуска мотивите на акта да бъдат материализирани в отделен квалифициран носител. Заповедта съдържа правната квалификация, категорията риск и препращане към конкретни аналитични документи. Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че не се констатира немотивираност и необоснованост на акта обосноваващи отмяната му на това основание.

Не се установява нарушено правото на защита на жалбоподателят. В сезиращата съдът жалба се сочи, че К. е бил запознат с оспорваната заповед още при задържането му на 24.10.2025г., като е депозирал същата в нормативно установените срокове по АПК и е надлежно упражнено процесуалното субективно право на обжалване. Същият е бил представляван и от защитник.

При издаването на оспорения акт, е извършена надлежно и балансова преценка по смисъла на чл.42, ал.4 от ЗЧРБ. В приложения аналитичен документ, административният орган е взел предвид дългосрочното пребиваване на чужденеца в Република България, семейната му среда, интеграцията на лицето, както и трудовата му заетост. Тези факти, обаче, не са сами по себе си

основание-за изключването на възможността за издаване на ПАМ, доколкото са противопоставими на установен реален, актуален риск за националната сигурност. ДАНС действа при преценката си в условията на законова дискреция и при упражняване на оперативната си самостоятелност, е изпълнил задължението си да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства. Оценен е риска на територията на Република България.

Съдът намира, че в случая не е налице нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, доколкото взетата мярка е пропорционална, именно защото намесата в личния и семеен живот е допустима, във връзка с миграционни мерки, когато със същата се преследва легитимна цел, в процесния случай- националната сигурност. В този смисъл, при постановяването на оспорения акт, ответникът е събрал в достатъчна степен факти и е извършил балансов анализ по критериите на делото Б./Ю./М., и извършил анализ на тези факти, като е постановил мерки, ограничени до миграционната сфера. Изборът на мерки е резултат от преценка на баланса между обществения интерес и индивидуалните права на жалбоподателя, като е налице безспорно установен риск.

По делото не са спорни фактите, относно това, че е лице с временна защита в Република България, това, че от 23.07.2025г. работи по трудов договор. Също така е отчетено, че лицето няма семейни или роднински връзки в Република България. Твърди се единствено фактическо съжителство с украинска гражданка. Тези факти и обстоятелства, са взети предвид и анализирани от органа, издал оспорената заповед, като е извършил съвкупна преценка, с което е спазил принципите на съразмерност и пропорционалност, при вземане на решението си. Съдът, въз основа на доказателствата намира, че са спазени принципите на законност и съразмерност и е актът е съобразен с целта на закона. За постановяването на ПАМ от вида на процесите, не е необходимо извършването на престъпление или конкретен вид правонарушение от адресата на мярката. Достатъчно е установяването на достатъчно данни, които формират обосновано предположение за риск, каквито по делото са безспорно установени и същите са съставомерни по смисъла на чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че Заповед № 3-2357/20.08.2025г. издадена от и.ф. председател на ДАНС, е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, обоснована и мотивирана, издадена в съответствие с административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и целта на закона и като такава е законосъобразен административен акт, който следва да се остави в сила.

При този изход от спора, разноски се дължат на ответника, но такива не са претендирани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на О. К., гражданин на У., [дата на раждане] с Л., настанен в СДВНЧ-Любимец, чрез адв. В. Р. срещу Заповед № 3-2357/20.08.2025г. на и.ф. председателя на ДА"НС", с която е наложена ПАМ - "експулсиране" и е отнето правото на пребиваване на чужденеца в Република България, както и е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС за срок от 5 години.

Решението е окончателно и не подлежи на оспорване и протест, на осн. чл. 46, ал.2 от ЗЧРБ.